

spredt og forstemt. Han fulgte sin Gæst et Stykke henad Gangen og vendte derpaa tilbage til Teltet.

En halv Time efter, da han igen gik derfra, kom Frøken Hecht løbende for at tage hans Plæd. De fulgtes ind, og paa Vejen sagde han:

»Naa — nu fik De da den mærkelige Mand at se. Svarede han saa til Forventningerne?«

»Jeg veed saamænd ikke. Jeg har vist aldrig rigtig tænkt over, hvordan Hr. Hamre saae ud.«

»Han er en ganske smuk Mand, ikke sandt?«

»Jo —.«

Det lød ret ligegyldigt. Men Torben var bleven mistænksom. Han sagde til sig selv, at Tonen var ikke ganske ægte.

Om Aftenen, da hun gik ham tilhaande inde i hans Stue med Ordningen af Arkivet, førte han igen Samtalen hen paa Bjørn Hamre; og af de Spørgsmaal, hun gjorde, sluttede han, at hun endnu var optaget af Besøget. Da hun senere læste højt for ham af Aviserne, mente han ogsaa at kunne mærke, at hun hyppigere end ellers snublede over Ordene, fordi hun blev borte i sine egne Tanker.

Han sagde til sig selv: Fortryllelsen er hævet. Hendes Længsler har kigget over Klostermuren. En skøn Dag vil de storme ud over den og føre hende bort herfra.

Den næste Dag opholdt han sig mest i sin egen